

ROMANA

Cara Colter

Apró lábak dobogása

Sharon Kendrick

Az utolsó éjszaka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cara Colter, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A ROMANA 723. eredeti címe: *Rescued by the Millionaire*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Sharon Kendrick, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A ROMANA 724. eredeti címe: *Sicilian Husband, Unexpected Baby*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Csósz Róbert

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 723-724. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-333-2

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cara Colter

Apró lábak dobogása

1. FEJEZET

Daniel Riverton rosszkedvűen feküdt a kanapén, és az édesanyja egyik kedves szófordulata jutott az eszébe: apró lábak dobogása... Ő maga cinikusan viszonyult a romantikához, és ehhez az édesanyja is hozzájárult. Mégsem adta fel a reményt, hogy egy nap majd a karjában ringathatja Daniel gyermekét – ezért bombázza őt sms-ekkel. Csak ma huszonkettőt küldött. Valaki megtanította neki, hogyan kell szöveges üzeneteket írni, és Daniel már titokban a pokolba kívánta az illetőt.

Hívj fel! Sürgős az ügy. Talán bujkálsz előlem?

Ha az édesanyja az utóbbi napokban ugyanabban a lakásban lakott volna, amelyikben Daniel, a Harrington Square 602. számú házban, biztosan nem kívánna magának unokákat. Hajnali háromkor sem szűnt meg a lábdobogás. Miért nem alszanak már régen azok a gyerekek, akik ezt a zajt okozzák?! Mindig épp elemükben voltak, amikor Daniel a fárasztó munkanap után abban a reményben jött haza, hogy kialszhatja magát, és semmi sem fogja zavarni. A kölykök azonban trambulinnak használták az ágyat, amely egy emelettel feljebb az ő ágya felett volt. Hajnali kettőkor ezért Daniel átköltözött a nappalija kanapéjára, a lábdobogás azonban követte. Az idegesítő taknyosok megint valósággal a feje tetején táncoltak, és a mennyezeten aggasztóan megingott a kristálycsillár.

Még jó, hogy csak egy ideig lakik majd itt, egy szecessziós villa egyik lakásában, Calgary előkelő negyedében. Szerencsés véletlennek tartotta, amikor kiderült, hogy a legjobb barátjának, Kevin Wilsonnak, a nemzetközi hírű fotósnek, az 502-es lakás tulajdonosának három hónapra a tengerentúlra kell utaznia. Felajánlotta Danielnek a lakását arra az időre, amíg felújítják az ő elegáns, tökéletesen hangszigetelt loftlakását. Daniel hálásan lecsapott a lehetőségre, már csak azért is, mert úgy gondolta, hogy itt egy időre biztonságban lesz az édesanyja zaklatásaitól.

A saját lakása ugyanabban az épületben volt, mint a *River's Edge* nevű cége, és a házban ő volt az egyetlen állandó lakó. Ezt az itt szerzett tapasztalatai után még inkább értékelné fogja... A loft felújítására egy volt barátnője beszélt rá, aki belsőépítész. Daniel kezdettől fogva tudta, hogy a kapcsolata nem lesz tartós Angelicával, az agglegénylakásával kapcsolatos ötletei azonban tetszettek neki.

Az éjszakai csendháborításra tett számtalan panasza süket fülekre talált a házfelügyelőnél. Mrs. Bulittle szerint ő gyerekellenes akadékoskodó, és amikor Daniel a legutóbb felhívta, hogy panaszt tegyen nála, az asszony csípős megjegyzést tett Kevin zajos házibulijaira.

Valóban irigylésre méltóak vagyunk, gondolta Daniel, aki gyakori vendég volt azokon a bulikon. Kevin és ő a harmincas éveik közepén járnak, függetlenek, és ezen az állapotukon nem is kívánnak változtatni, Daniel édesanyjának nagy bánatára.

Hol laksz, amíg átalakítják a lakásodat? Nem tudom, hol érhetlek el. Így kell bánni egy anyával?

Jól vagyok, mama, csak sok a dolgom.

Daniel még néhány szívet is hozzábiggyesztett a válaszüzenetéhez. Az sms remek találmány, gondolta. Egyszerű eszközökkel színlelni lehet a nem létező közelséget. Ha emiatt büntudata támadt, Daniel virágot küldött az anyjának, aki a legutóbbi házasságkötése óta Montrealban élt.

A céggel, amely olajvállalatok számára készített szoftvereket, Daniel hamar nevet szerzett magának, és vagyonra tett szert. Időközben már ingatlanokba és ígéretes új vállalkozásokba is befektetett. Nem szokott hát hozzá, hogy egy házmaster rövid úton lerázza.

– Megadom a 602-es lakásban lakó hölgy nevét és telefonszámát. Beszéljen vele maga! – mondta neki az utolsó beszélgetésükkor Mrs. Bulittle, aztán minden további nélkül lerakta a telefont.

Daniel, miután megkapta a nevet és a számot, többször is felhívta Patricia Marshot, és mindig jelentős háttérzajt kellett túlkibálnia. A nő hangja a vonal túlsó végén hajszoaltságról és kimerültségről árulkodott, miközben elnézést kért. Látogatóban vannak nála az unokahúgai Ausztráliából, magyarázkodott, és még nem szokták meg az időeltolódást, de majd igyekezik

változtatni a dolgon, ígérte.

Nem járt nagy sikerrel, mint kiderült. A zajongás már négy napja és négy éjszaka tartott. Amikor egyszer csak csend lett, Daniel feszülten várta, mikor kezdődik újra a ricsajozás. Élvezd a szünetet! – figyelmeztette magát. Holnapra kipihentnek kell lennie, mert megköt egy üzletet, amelyet hónapokig készített elő. Aludnia kellene, mégis feszülten fülelt, mint egy katona, aki a következő sortüzet várja.

Eltelt öt perc. Tíz. Tizenöt... Fél óra nyugalom után Daniel lassanként biztonságban érezte magát. A fejében abbamaradt a lüktetés, és kezdett ellazulni. Holnap szállodába költözik arra az időre, amíg itt lesznek a gyerekek, határozta el. Néhány éve egy csinos üzletfele meghívta egy kis butikhotelba. Ott, a Bow folyó partján hosszú kocogóút is van, reggelente munka előtt majd elmehet futni...

Daniel szeme lassanként lecsukódott.

Trixie Marsh kinyitotta a szemét. Aludt, és most csodásan kipihentnek érezte magát. Nem sokáig. Sötét volt, és egy pillanatig nem tudta, hol van. Az ikrek! – villant az agyába. Amióta megérkeztek hozzá a négyéves unokahúgai, ő alig aludt.

Örült, amikor Abby, az ikertestvére váratlanul elszállásolta nála a lányait, Mollyt és Pauline-t. Eltervezte, hogy majd ujjal fest meg gyurmázik a gyerekekkel, hancúrozik velük a parkban, és esti mesét olvas nekik, hogy egy kicsit része legyen abban az életben, amelyre vágyik, és amelyet a gyerekkorából ismert. A családi élet, a nagy nevetések, a biztonság és a szeretet érzése. A szülei meghaltak egy autóbalesetben, amikor ő éppen a gimnázium utolsó évét végezte. Attól kezdve az álma annál távolibbnak tűnt, minél eltökéltebben akarta megvalósítani.

Az unokahúgai azonban papír helyett inkább a falakat, a saját arcukat és Trixie macskáját kenték össze festékekkel. A gyurma a kedvenc ételüknek bizonyult, és utána lelkesen megcsodálták a színes kakijukat. A lányok nem hallgattak Trixie-re, és éjszaka is ugrabugráltak a lakásban. Emiatt rendszeresen panaszkodott nála az alatta lakó férfi. Ő ugyan nem hitte, hogy valóban az a Daniel Riverton az, de a hangja kifejezetten szexi volt.

– Elég ebből – mondta ki most hangosan.

Egyszeriben rádöbbsent, hogy éjszaka van. És csend! A hangját furcsán fojtottnak hallotta. Volt valami a szájában, és úgy érződött, mintha a perzsamacskája, Freddy bozontos farka lenne az. Trixie megpróbálta eltolni, és csak most vette észre, hogy nem tudja mozgatni a karját. A lábát sem.

Rémület tört rá. Megkötözték! Aztán hirtelen eszébe jutott, mi történt.

– Ez a kedvenc játékunk – mondta neki Molly előző este, és ártatlanul nézett rá a nagy, barna szemével. – A mami is sokszor benne van. Leülsz a székre, én pedig Pauline-nal körbetekerlek vécépapírral.

Trixie ártalmatlannak gondolta a játékot, ráadásul zajjal sem jár. Azt azonban kihagyta a számításból, hogy szinte hipnotizáló lesz, ahogy az unokahúgai szótlánul körbe-körbe járnak körülötte, és a koncentrációtól még a nyelvüket is kidugják. A saját fáradtságát is alábecsülte, annyira megkönnyebbült a csendes játéktól.

Nem tudhatta, hogy ennyi négyrétegű vécépapír olyan erős lesz, mint az acél. Biztos, hogy vécépapír volt? A száját mindenesetre mintha a töltővattával tömték volna be, amelyet varráshoz szokott használni.

Kétségbeesetten próbálta megmozdítani a tagjait. Nem sikerült, mert erősen a székhöz volt kötözve. Ijedten azt találgatta, mi történhet vele. Az egyik lehetőség félelmetesebb volt, mint a másik. Meg fog halni... Lelki szemei előtt lepergett az élete, akár egy film. Láta magát és Abbyt egyforma ruhában kekszet sütni a mamájukkal, aztán kettejüket a karácsonyfa alatt, és hallotta a kopogtatást az ajtón. „Sajnáljuk, baleset történt...”

Abby esküvője is felidéződött benne. Az ikertestvére utána Ausztráliába költözött, ő pedig azóta magányosnak érezte magát.

Amikor Miles, az első és eddig egyetlen barátja felajánlotta neki, hogy költözzön hozzá, lelkesen

igent mondott.

– Majd én törődöm veled – ígérte Miles, Trixie pedig úgy gondolta, hogy nincs is más választása.

Most egy pillanatig elképzelte, hogy a barátja beront hozzá, bevallja, hogy tévedett, és megmenti, ő pedig újra tud sírni. Korábban mindig másoknak engedte át, hogy megvalósítsák az álmait, vagy éppen ne tegyék. Most is küzdelem nélkül akar meghalni? Na, nem! Ezúttal teljes erőből ellen fog állni. Nem csak róla van szó, az unokahúgai is veszélyben vannak. Ha nem cselekszik gyorsan, mindnyájan meghalhatnak!

Elszántan ide-oda billegett a székkal. Nem ment gyorsan, de végül nagy csattanással felborult.

Bumm! Valami felrobbant a felette levő lakásban, gondolta Daniel. A feje felett megint ijesztően himbálódzott a csillár. Gyorsan felugrott a kanapéről. A szíve vadul vert. Kis lábak dobogására számított, de odafentről semmit sem hallott. Csend volt.

Daniel tarkóján önkéntelenül is felállt a szőr. Az ösztöne azt súgta, hogy odafent történt valami baj. Habozás nélkül futásnak eredt, a lakásajtóban is csak azért állt meg, hogy gyorsan cipőbe bújjon, és felkapja a kulcsát. Aztán a lépcsőházban egy emelettel feljebb futott.

A 602-es lakás ajtaja előtt megállt, és kis ideig hallgatózott. A csendet kísértetiesnek érezte, a veszélyérzete felerősödött. Bekopogott. Most már újra hallotta a kis lábak dobogását, de semmi mást. Azt például nem, hogy egy felnőtt rendre intené a gyerekeket.

Daniel újra bekopogott. Most hangosabban, nyomatékosabban. Jó sok idő és újabb lábdobogás után megmozdult az ajtó. Résnyire nyílt, ameddig a biztonsági lánc engedte. Daniel először semmit sem látott, aztán lejjebb nézett, és a tekintete két egyforma arcon akadt meg. Könnyfoltosak voltak, és valami piros kenődött rájuk. Remélhetőleg gyümölcslé. A kicsik bizalmatlanul néztek fel Danielre.

– Itt van a... mamátok?

– A mami elment – mondta az egyik lány erős ausztrál akcentussal, és éppen be akarta csukni az ajtót, amikor Daniel észbe kapott.

– Itt van Patricia, a nagynénétek?

– Trixie-nek hívják.

Daniel már éppen mérgesen fel akarta adni, amikor ijesztő hangokat, tompa nyöszörgést hallott a lakásból.

– Hívjátok ide a nagynénéteket! – követelte.

Nehéz volt eltalálnia a megfelelő hangot, hogy szigorú is legyen, de ne azért ijessze meg a kicsiket. A lányok egymásra néztek.

– Trixie meghalt – állította az egyik.

– Nyissátok ki az ajtót! Azonnal! – Daniel elő akarta venni az inge zsebéből a mobiltelefonját, de csak most vette észre, hogy ing nincs rajta, csak kockás pizsamadrág, no meg a legjobb cipője.

– Tegyétek, amit mondok. Legyetek szívesek – tette hozzá, és olyan kedvesen mosolygott, ahogy csak tudott.

Az egyik kislány viszonozta a mosolyát, miközben a másik lábujjhegyre állt, hogy levegye a biztonsági láncot.

– Nem érem el – mondta, miután hiába próbálkozott.

A gyerek már be akarta csukni az ajtót, de Daniel rákiáltott:

– Álljatok el az útból! Menjetek egészen hátra!

A kicsik engedelmessé váltak. Daniel nekifutott, és a vállával nagyot taszított az ajtón. A vékony biztonsági lánc elszakadt, az ajtó kivágódott, és nagy csattanással a gardrószeletrének ütődött.

A lakásban sötét volt. A szekrényből egy szürke, bozontos macska ugrott elő, és sértetten nyávogott. A padlót furcsa, gyapjúszerű anyag borította.

– Patricia! – kiáltotta el magát Daniel. – Daniel Riverton vagyok az alsó lakásból.

Újra hallani lehetett az ijesztő hangot. A lakás ugyanolyan beosztású volt, mint Daniel kölcsönlakása, úgyhogy könnyű volt tájékozódnia. Elsietett a konyha mellett, és a rövid folyosón a nappaliba indult. Minden lépésével fehér felhőt vert fel.

A gyerekek, láthatóan egypetéjű ikrek, előrementek, és most a kanapén ültek az ablaknál. Daniel felkapcsolta a villanyt.

– Ne féljete! – próbálta megnyugtatni a kislányokat.

Feleslegesen tette. A kicsik nem ijedtek tőntek, hanem dacosnak. Négy-öt évesek lehettek, és egyforma fehér hálóing volt rajtuk. Göndör, fekete hajuk összegubancolódott. Egyikük felemelte a kezét, amely vérvörös volt. Ugyanolyan vörös, mint a foltok az arcán, és most élvezettel lenyalta.

– Hol van a nagynénétek?

A szoba úgy festett, mintha esett volna odabent a hó. A padlót fehér pihék borították. Miután Daniel jobban körülnézett, számtalan borítékot látott meg a földön. Az alkóvban, amely az ő lakásában is ebédlőként szolgált, felborulva feküdt egy szék, amelyhez egy múmia volt kötözve. A kép annyira valószínűtlen volt, hogy Daniel álmétkodva megdörzsölte a szemét.

A múmia nyöszörgött. Daniel odasietett hozzá, letérdelt mellé, és a vécépapírok közötti keskeny résen át ibolyakék szempárt látott meg. Hosszú, sötét pillák keretezték, és könny csillogott benne. Daniel önkéntelenül is elkáromkodta magát, bár a gyerekek előtt ezt akkor sem lett volna szabad, ha a lányok a *Twist Olivér* legrosszabb csirkefogóira emlékeztettek.

Daniel Rivertonból Trixie először a cipőjét látta meg. Semmilyen látványnak nem tudott volna jobban örülni. Értett a drága cipőkhöz. Éveken át térdelt gazdag férfiak előtt, miközben feltűzte az akkori munkaadója, a *Bernard Brothers* kézzel varrott nadrágjait. Miles is Calgary legtekintélyesebb férfisabójának családjához tartozott.

Trixie az előbb éppen azt képzelte, hogy Miles fogja megmenteni. A valóság azonban sokkal jobb. Miles a megmentője lába nyomába sem érhet. Ő egészen átlagos férfi, Daniel Riverton viszont... Nos, minden, csak nem átlagos. A szeme olyan kék, mint a legmélyebb óceán, és aggódó tekintetétől Trixie-nek elállt a lélegzete. A férfi tökéletesen megtestesítette a csillogó páncélt viselő nemes lovagot.

– Ne sírjon! Nem lesz semmi baj.

A hangja ugyanolyan vonzó volt, mint a tekintete: kellemes, mély, kissé füstös és hihetetlenül szexi. Egész Kanada egyik legígéretesebb üzletemberének számított, de Trixie-t ez most nem érdekelt. A megmentője volt, és ez egyenesen ellenállhatatlanná tette a szemében.

A nemes lovag már Trixie alá tette a karját, ő pedig a vécépapírokon át érezte friss, tiszta illatát és feszes karizmait. A férfi könnyűszerrel felállította a székkal együtt. Ő megsédült, és egy pillanatig le kellett hunynia a szemét. Amint majd kinyitom, valóságosabb képet kapok Daniel Rivertonról, gondolta. Az első benyomása azonban helyesnek bizonyult. A férfi csodásan fest, és megmentette őt a biztos haláltól. Nem csoda, hogy vonzódást ébresztett benne...

– Ne sírjon! Biztonságban van.

Ennél szebbet Trixie még soha nem hallott. Biztonságban! Az unokahúgai megérkezése óta nem érezte magát biztonságban. Valójában már azóta nem, hogy Miles elhagyta, és ezzel összetörte a boldog életről szőtt álmát. Soha nem fogja elfelejteni, hogy volt barátja a hálószoba új selyemfüggönyét nézegetve azt mondta neki, hogy ez nem az, amire vágyik.

Trixie megkérdezte tőle, hogy mire vágyik, s miközben Miles már elkezdte összeszedni a holmiját, könnyörgött neki, hogy maradjon. Nem járt sikerrel. Nem volt könnyű megszoknia az egyedüllétet, és a semmiből saját céget alapítania. Olyan magányosnak és árvának érezte magát, mint a szülei halála után. Mégis megpróbálta élvezni a függetlensége jó oldalát.

– Velem biztonságban van – ismételte meg most Daniel.

Egy független nőnek nem lett volna szabad megkönnyebbülnie ezektől a szavaktól. Amikor a vállán érezte a férfi kezét, Trixie a sok papírrétegen át olyasmit vélt érezni, ami több volt erőnél és bizalomnál. Görcsösen igyekezett visszanyerni az önuralmát, de nem tudta abbahagyni a sírást. A kanapén ülő unokahúgai láttán még gyorsabban kezdtek folyni a könnyei. Veszélybe sodorta a kislányokat!

– Úgy fest, mint a Michelin-baba – tréfálkozott Daniel.

Valószínűleg összezavarta a sírásom, gondolta Trixie. Nem olyan férfinak tűnik, aki tudja ezt

kezeleni.

– Ismeri? Csupa gumiabroncsból áll – tette hozzá Daniel.

Trixie hangosan szipogott, mert nem tudta kifújni az orrát. A tehetetlenség megint könnyeket csalt a szemébe. A Michelin-babát eddig aranyosnak találta, most viszont megalázónak érezte, hogy az jutott róla eszébe ennek az elképesztően vonzó férfinak.

Látta, hogy Daniel Riverton tűnődve nézegeti. Valószínűleg azon gondolkodik, hol kezdje a kiszabadítását. Egy pletykalap nemrégiben Calgary legkívánatosabb nőtlen férfiójának nevezte, de Trixie-t ez nem érdekelte. A csalódás után, amelyet Miles okozott neki, nem keres másik férfit. És mégis... Danielen nincs ing, és a meztelen mellkasa közvetlenül az ő szűk látómezejében van...

A férfi Trixie füle mellett kezdte a béklyó lebontását.

– Szorosabb, mint amilyennek tűnik – dűnnyögte. – Hozzatok egy ollót! – utasította a gyerekeket.

– Nekünk nem szabad ollóhoz nyúlnunk.

Ez Molly lehetett, az ikrek minden csínytevésének kiagyaloja.

– Most szabad.

– Mi vagy te, a főnököm? – makacskodott Molly, mint mindig.

– Pontosan az vagyok!

A kislány dacosan nézett Danielre, de beláthatta, hogy nem jó ujjat húzni vele, és Pauline-nal a sarkában elindult. Trixie hallotta, hogy az ikrek egy széket vonszolnak a konyhapadlón, aztán pedig kotorászni kezdenek egy fiókban.

– Lassanként fény derül a titokra. Milyen színű a haja? – kérdezte David társalgási hangnemben.

– Gesztenyebarna – mondta Trixie, de ő is érezte, hogy a válaszát nem lehetett érteni, ezért megismételte.

– Szóval barna. A szeme kék, ezért szőkére tippeltem volna. Na, elő is került a haja! Ugyanolyan vörös-barna, mint a tölgyfa hordóban érlelt whisky.

Sármőr, gondolta Trixie. A férfi egyfolytában csevegett, mintha érezné, hogy ő közel jár a pánikhoz.

– Mindig összeviszsa meredezik a haja, mintha egy konnektorba dugta volna az ujját? Au! És még elektromosan is feltöltődött.

Trixie csak nemrégiben vágatta le hosszú haját, abban a tévhitben, hogy a rövid haj könnyebben kezelhető. Így viszont mindennap hajvasalót kellett használnia, hogy ne úgy fessen, mint a szénaboglya.

A haja pattogott a feszültségtől, miközben Daniel folytatta a ténykedését.

– Szikrázik köztünk a levegő – állapította meg mosolyogva.

Nőcsábász, gondolta most Trixie. A véleményét csak megerősítette, hogy a férfi még rá is kacsintott, miközben incselkedve felvonta a szemöldökét.

– Vicces füle van – szögezte le aztán. – Ki van lyukasztva, de nincs benne fülbevaló. Milyen fülbevalót szokott viselni? Szerintem visszafogottat. Talán kis gyémántokat?

Trixie legfeljebb cirkóniumot engedhetett meg magának, a feltételezés mégis hízelgett neki. Úgy döntött, jóvátételnek veszi a konnektoros megjegyzésért. Közben tudta, hogy Daniel azért folytat vele egyoldalú társalgást, mert meg akarja nyugtatni. És segített is.

– Aranyos, pisze orra van, és nem festi magát. Inkább a púdert kedveli?

Milyen jól ismeri ezeket a női dolgokat! – gondolta Trixie. Az arcáról végre az utolsó papírréteg is lekerült, és Daniel mosolyogva nézegette.

– Rúzst sem használ. Nincs is rá szüksége. Az ajka így is telt és érzéki. Tévedtem: nem hasonlít a Michelin-babára. – A férfi pimasz mosolyra húzta a száját. – A konnektorral azonban igazam volt.

Trixie önkéntelenül is le akarta simítani a haját, de a béklyói nem engedték. A kísérletre fájdalmas szúrás hasított a vállába, és felszisszent.

– Megsérült? – kérdezte Daniel aggódva.

– Leginkább a büszkeségem.

– Leginkább?

– A vállam is fáj. – Trixie megköszöri a torkát, mert egészen kiszáradt a szája. – És borzalmasan

hülyén érzem magam.

És ez még enyhe kifejezés volt. Rettenetesen kínosnak érezte, hogy éppen Daniel Riverton találta meg ilyen helyzetben. A férfi fényképe az utóbbi hónapokban ott szerepelt az összes fontos gazdasági magazin címlapján, a *Calgary Entrepreneur*-én is, amelyre Trixie előfizetett, amióta kidobták a *Bernard Brotherstól*, és egy éve megalapította a saját kis cégét.

– Mi történt valójában?

Néhány napja, amikor telefonon beszéltek, Trixie úgy gondolta, hogy a férfi nem lehet az a bizonyos Daniel Riverton. Most viszont már tudta, hogy tévedett. És erre semmi sem készíthette fel, sem a férfi fotója a címlapokon, sem a szexi hangja a telefonban. Kész szerencse, hogy a székhez van kötözve. Ettől a látványtól az unokahúgaival álmatlanul töltött négy éjszaka és egy halálfélelemben töltött óra után alighanem rogyadozni kezdene volna a lába.

Daniel Riverton lenyűgözően festett, a karja erős, a mellkasa izmos volt. A pizsamanadrág lecsúszott a csípőjére, és megmutatja a köldöke alatt azt a helyet, ahol a kockás hasán egy V betű kezdett kirajzolódni. A haja olyan rendezett, mintha a fodrásztól jött volna éppen, bár az ágyból kellett kikelnie. Markáns arcvonásaival modellt állhatna a *GQ* magazinnak, vagy akár egy naptárhoz, amelyen jóképű férfiak láthatók tűzoltóautók mellett vagy nyereggel a hónuk alatt.

Miles soha nem ébresztett Trixie-ben ilyen gondolatokat, ezért most volt is némi büntudata. A biztos haláltól sem mentette meg őt. Gyér, vörös hajával, sápadt bőrével, kezdődő pocakjával és kissé rövid lábával külsőleg amúgy is a megmentője ellentéte volt. Danielnek magasan ül a járomcsontja, az orra tökéletes formájú, a szája szigorú, és csak a telt alsó ajka miatt nem tűnik önhittnek. Éles vonalú álla közepén pedig finom kis barázdá van. A borostája vagányságot kölcsönöz neki, de a kifürkészhetetlen kék szeme az, ami a leginkább lebilincselő rajta.

Daniel most a kötelékek maradékától is elkezdte megszabadítani. A kezének közben elkerülhetetlenül hozzá kellett érnie, és az érintéseitől a lánynak édes borzongás futott végig a hátán, de konokul nem vett tudomást róla. Inkább megpróbált a férfi kérdésére koncentrálni: mi történt valójában?

– Borzasztóan fáradt voltam – vallotta be. – Molly és Pauline Ausztráliából jöttek, és még nem szokták meg az időeltolódást.

– Vettem észre – dünnyögte Daniel mogorván.

– A maga telefonhívása után megpróbáltam csendes elfoglaltsággal lekötni őket. Később lefektettem a lányokat, és én is éppen elaludtam, amikor az ikrek felébredtek. Az ágyamon ugráltak, enni akartak, utána pedig azt a játékot játszani, amelyet a mamájuk állítólag megengedett nekik. Le kellett ülnöm hozzá egy székre, hogy ők vécépapírba tekerjenek. Ártalmatlan, csendes játéknak gondoltam, különösen mert maga a zajra panaszkodott.

A férfi szép szája megrándult.

– Nem szemrehányásnak szántam – mondta.

– Ennek őszintén örülök. A telefonban igencsak ijesztőnek hangzott. És udvariatlan volt – tette hozzá Trixie, mert nem akarta beismerni a vereségét.

– Megesik, ha nem alhatok eleget. Hogy folytatódik a kis története?

A kis történetem? – gondolta Trixie. Daniel is az önimádó, beképzelt férfiak közé tartozna, akiket ő ki nem állhat? Mindenesetre Daniel Rivertonnak köszönheti az életét, ezért a pasi megérdemli, hogy magyarázattal szolgáljon neki.

– A lányok körbe-körbe jártak körülöttem, egy-egy tekercs vécépapírral a kezükben. Csendben voltak, mert erősen koncentráltak. Elbóbiskolhattam, mert már több éjszakát átvirrasztottam miattuk, napközben pedig dolgozom. Amikor felébredtem, már fogoly voltam. Nem is értem, hogy lehet ilyen erős a vécépapír. Az ember azt hinné, hogy könnyen elszakítható. A kicsik a számat is betömtek a töltővattával, amelyet párnavarráshoz szoktam használni.

Trixie észrevette, hogy Daniel a kiszabadítására koncentrált, ezért elhallgatott. Az ikrek visszajöttek a konyhából, hoztak ollót, Daniel pedig nekilátott az utolsó béklyók levágásának. Trixie közben körbenézett a szobában. A kislányok valóban hoztak anyagokat a dolgozószobájából, miután ő elaludt. Már az érkezésük óta kérelték, hogy játszhassanak a „hóval”, amely zsákokban

állt. A padlót most vastag réteg töltővatta borította. Néhol levelek feküdtek, amelyek kibontatlanul álltak halomban Trixie íróasztalán, és megrendelések lehettek bennük. A lány felnyögött, Daniel pedig követte a pillantását.

– Jó sok levelet kap – jegyezte meg, és felvette az egyik borítékot. – A *Cat in the Hat* a címzett. Mi az, hogy „Macska a kalapban”? Célzás a hajára?

– A hajamra?

A férfi megnyerően elmosolyodott.

– Kicsit olyan, mint egy elázott macska szőre. Egy macskáé, amelyet egy kalapból húznak ki.

– Az előbb azt mondta, hogy úgy festek, mintha konnektorba dugtam volna az ujjam.

Daniel olyan behatóan tanulmányozta Trixie-t, hogy ő elpirult.

– Mint egy elázott macska azután, hogy konnektorba dugta a mancsát.

– Ilyen szörnyű?

– Csak cikizem.

Daniel Riverton ugratja őt? Furcsa fordulatokat vesz néha az élet! Trixie-nek tetszett, hogy a férfi froclizza. A kapcsolatából Milesszal teljességgel hiányzott a játékosság, és erre csak most döbönt rá.

Daniel fáradtan megdörzsölte a szemét.

– Nem csak maga nyúzott – mondta, és éles pillantást vetett a kislányokra. – Miért kap levelet *Cat in the Hat* címre?

– Ez hosszú történet – felelte Trixie.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy elmondja Danielnek. Ki adhatna neki jobb ötleteket, mint egy sikeres üzletember?

– Akkor inkább majd máskor mesélje el! – ábrándította ki a férfi, mintha a kedvesség és a játékosság alól előbújt volna a felsőbbrendűsége. – Most már szabad, Ms. *Cat in the Hat*. A sok papírréteg nélkül kifejezetten vicces – tette hozzá, és ledobta a földre a kötőanyagokat.

Trixie sajnálta, hogy a soha viszont nem látásra el kell köszönnie Danieltől, de a kiszabadulásának nagyon örült. Annak is, hogy köntöst vett fel a pizsamája fölé, amely szűk rövidnadrágból és még szűkebb felsőből állt. A köntös, amelyet ő maga varrt, ugyan mackómintás, de eltakar belőle annyit, amennyit kell.

Óvatosan elkezdte megmozgatni a tagjait. A jobb karjába éles szúrás hasított.

– Fáj? Arra az oldalára esett rá, amikor felborult a székkal. A halántékán egy púp is van – mondta Daniel, és óvatosan megérintette a dudort.

A gyengéd érintés bizsergést váltott ki Trixie-ből. Miles érintései soha nem hatottak így rá. Talán újra kellene gondolnia az elhatározását, hogy évekig lemond a férfiakról, és kizárólag a cégének szenteli magát... Csakhogy a magányosan töltött idő unalmas lehet, és közben sok mindent elszalaszthat. Olyan dolgokat is, amelyeket eddig nem élhetett meg. Daniel mellett olyan elevennek érezte magát, mint még soha. Lehet, hogy Milesnek igaza volt, amikor többet akart? Talán még szívességet is tett neki?

Trixie elkapta Daniel pillantását. Alighanem megérezte a zavarodottságát.

– Biztos, hogy boldogul egyedül?

2. FEJEZET

Trixie dühös volt Daniel Rivertonra és saját magára. Miért kellett a férfinak éppen ezt kérdeznie tőle? Amióta elvesztette a munkáját, úgy tett önmaga és mások előtt, mintha boldog lenne a kisvállalkozói életével. Időközben azonban sokkal többről lett szó. A cégén, a lakásán és önmagán kívül már az unokahúgaiért is felelősséggel tartozik. És a csodás érzés nélkül is meg kell elégednie, amelyet a férfi érintése váltott ki belőle.

Daniel Riverton csak azt akarja tudni, hogy ma boldogulsz-e, mondta magának.

– Igen, persze – felelte, és bizonyítékként megpróbált felállni.

Véletlenül a jobb karjára támaszkodott azonban, és fájdalmasan felnyögött. Rosszullét környékezte, és azt hitte, mindjárt elájul. Gyorsan leült. Daniel megint letérdelt mellé, és a karjára tette a kezét. Trixie kétféle fájdalommal küzdve lehunyta a szemét: fáj a jobb karja, de az a felismerés is, hogy ilyen alkalmatlan pillanatban ismerte meg ezt a lenyűgöző férfit.

Daniel óvatosan megtapogatta Trixie vállát.

– Eltörhetett a karja, és talán a válla is kificamodott.

– Az nem lehet! Két egészséges karral is alig tudom megfékezni az ikreket – csúszott ki Trixie száján, mielőtt megakadályozhatta volna, és megint könny szökött a szemébe.

Daniel láthatóan feszengett.

– Hol van a telefon? Hívok mentőt.

– Ne!

– Ne? – kérdezte a férfi, mint akinek nem szoktak ellentmondani.

– Nem hívhat hozzám mentőt.

– Hívhatok, magának pedig szüksége is van rá. Hol találom a telefont?

Daniel Riverton láthatóan megszokta, hogy keresztülviszi az akarát. Trixie szívesen átengedte volna neki az irányítást ebben a nehéz helyzetben, de nem tehetette meg. Az unokahúgaiért, a cégéért és az életéért végül is ő viseli a felelősséget.

– Ki vigyázna a gyerekekre, ha én kórházba mennék?

– Nincs valaki, akit megkérhet, hogy maradjon velük?

Trixie az ikrekre nézett, akik a kanapén ülve eperlekvárt nassoltak egy üvegből, amelyet a konyhából hoztak be. Mélyen beledugták a kis ujjukat, aztán lenyalták róluk a lekvárt. Trixie nemrégiben húzatta át a kanapét. Az új élete előtti tisztelgésnént nagy pipacsokkal díszített fehér anyagot választott. Miközben a károkat nézegette, amelyeket a gyerekek okoztak, lázasan azon gondolkodott, kit hívhatna segítségül. A karja pokolian fáj, tudta, hogy sürgősen orvoshoz kell mennie.

Brianna, a legjobb barátnője a város túlsó végén lakik, reggel dolgozni kell mennie, ráadásul az ikrekkel majdnem annyira elutasító, mint Daniel Riverton. Legutóbb rémálomnak nevezte őket, aztán felkapta a kisfiát, és véget vetett a közös játszódelutánnak.

– Senkit sem tudok segítségül hívni – vallotta be megszeppenten.

– Esetleg Mrs. Bulittle-t? – javasolta Daniel.

Trixie megborzongott.

– Abigail, az ikertestvérem elszörnyedne, ha megtudná, hogy idegenre bíztam a lányait.

– Elbűvölő – dűnnyögte Daniel, aztán megint a lekvárt falatozó gyerekekre nézett. – A maga helyében én nem aggódnék. Egy hétpróbás gazember sem tudná legyűrni őket.

Trixie ezt nem találta viccesnek, de túl fáradt volt ahhoz, hogy ellenkezzen. Danielnek igaza van.

Molly éppen a kanapéba törölte ragadós kezét.

– Gyerekek! – Trixie süket fülekre talált. – Gyerekek – ismételte meg hangosabban –, menjetek az asztalhoz!

A vásott kölykök meg sem rezdültek.

– Mindig ilyenek? Ilyen... – Daniel a megfelelő szót kereste.

– Koraérettek? – javasolta Trixie.

– Hm...

– Pimaszok?

– Hm...

– Elevenek?

– Igen, elevenek. Vadak. Soha nem fésüli meg a hajukat?

Trixie csódtömögnek érezte magát.

– Nem engedik – védekezett. – Abby éppen lovastúrán van a Sziklás-hegység kanadai részén. Nem tudom elérni, hogy megkérdezzem, igaz-e, amit a lányok mondanak.

– Mármint mi?

– Azt állítják, hogy csakis a papájuk fésülheti meg őket – felelte Trixie halkán, hogy csak Daniel hallja, mert az ikrek különben támadásba lendültek volna.

– Ez ugyanolyan, mint az, hogy a mamájuk mindig játszik velük megkötözősdi. Nekem mindkettő valóságosnak tűnik – mondta Daniel.

– Miből gondolja, hogy meg tudja ítélni, igazat mondanak-e a gyerekek?

– Mert olyan ember vagyok, akinek nincsenek illúziói. Cinikus, ugyanakkor jó emberismerő. A kisgyerekek cukisága nem hat rám. Éppen ellenkezőleg.

Ha nem szereti a gyerekeket, nem tökéletes férfi, bármilyen kellemes is az érintése. Trixie megkönnyebbülten fellélegzett.

– Tudja, miből lehet felismerni, hogy hazudnak? – Daniel önelégült mosolyra húzta a száját. – Mozog a szájuk.

– Ne túlozzon! – vette a védelmébe Trixie az unokahúgait, bár a belső hangja igazat adott a férfinak. – Hallania kellett volna, mi történt, amikor megpróbáltam megfésülni Mollyt. Úgy hangzott, mintha felnyársaltam volna a macskámat. – Trixie megjijedt. – A macskám! Nyitva van a bejárati ajtó? – kérdezte.

Félt, hogy Freddy cica a felfordulást kihasználva megszökött. Az ikrek megérkezése óta halálosan boldogtalan volt.

Daniel felállt, és kilesett a folyosóra.

– Igen, nyitva van. Amikor bejöttem, a macska beszaladt a hálószobába, úgyhogy ne aggódjon.

– Azért én inkább megnézem.

Trixie fel akart állni, de megint fájdalom hasított belé.

– Maradjon ülve! Majd én utánanézek.

Trixie nem akarta, hogy a férfi lássa a hálószobáját. Mégsem állította meg Danielt, mert tudni akarta, hol van Freddy.

Hallotta, hogy a férfi becsukja a lakásajtót, aztán a folyosón át bemegy a hálószobába. Trixie nemrégiben újította fel, és szerette a meghitt hangulatot, amelyet árasztott. Miles viszont rettenetesnek találta, ezért elhatározta, hogy megint átalakítja. Az új énje tükörképének kell lennie, kalandvágyat és nyitottságot sugározni, nem pedig kispolgári ízlést és unalmat.

A falfestéket már meg is vette, a festéshez azonban még nem jutott hozzá. Az életében most teljes káosz uralkodott. Mindenesetre sajnálta, hogy Daniel nem az új változatot látja.

Mit érdekel téged, mit gondol Mr. Riverton? – mondta magának.

Mégsem volt mindegy neki. A fenébe!

A férfi hamar visszajött a nappaliba.

– A macska bebújt az ágy alá. Dühös, és úgy fest, mintha konnectorba dugta volna a mancsát.

Trixie megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Daniel csak a macskára koncentrált, és nem róla akart értesüléseket szerezni.

– Freddy perzsamacska – mondta. – A szőrét rendszeresen ápolni kell. Amióta azonban ők... tudja, kik... itt vannak, állandóan rejtőzködik.

– Értem. Erről jut eszembe: hol van fodrászuk? Mármint az apjuk – tette hozzá Daniel, csak a

szájával formálva a szót.

– Ausztráliában. A testvéremmel éppen válnak.

Trixie ennek tudta be az ikerk engedetlen viselkedését. Összetört a világ, amelyet ismertek. Az pedig gyanús volt neki, hogy Abby éppen most visszatért Kanadába, és lovas túrára ment egy férfival, akit az interneten ismert meg.

– Összeesküdtek a világ ellen, amely darabokra tört körülöttük – mondta, bár ez nem tartozott Danielre.

– Összeesküdtek? Úgy randalíroznak, mint egy horda viking!

Daniel együttérzésére apellálni alighanem felesleges lenne. Merthogy nincs benne. Trixie eleinte a lehetséges tízből tizenegy pontot adott neki a vonzósági listán. Ennek most már jóval kevesebbnek kellene lennie, de nem lett az. Alighanem sokkal felszínesebb vagyok, mint hittem, futott át a fején.

– A lányok tökéletesek elrettentő példának. Mindenkinek meg kellene ismernie őket, aki családot akar alapítani. Jobb előre gondolkodni, mint utólag bánkódni.

A megjegyzés cinikus volt, de megfelelt Trixie új élete irányvonalának. Ezért komolyan bólintott.

– Én is így gondolom – mondta.

Daniel elképedten nézett rá, aztán elmosolyodott.

– Ezt valahogy nem veszem be – válaszolta.

Az elbizakodottsága felbőszítette Trixie-t. Nem is ismeri őt, alig néhány perce találkoztak először!

– Miért nem?

– Mert magán minden arról árulkodik, a lábkörmé színétől a köntösén lévő mackókig, hogy nem cinikus. Imádja a macskáját. A hálószobája a halvány színekkel és anyagokkal kimondottan romantikus, és maga eltökélten csak jót akar feltételezni a két kis szörnyetegről, akik éppen tönkreteszik a kanapéját.

Szóval mégis körülnézett a hálószobában! És ugyanúgy nem tetszett neki, mint Milesnek...

– Hamarosan átalakítom a hálószobát. A festéket már megvettem, a tervrajz a hűtőszekrényen lóg.

Trixie mérgesen a férfira villantotta a szemét, hogy hallgasson el végre. Ő azonban nem értett a jelzésből.

– Maga régimódi, megőrzött bizonyos ártatlanságot, és a jót keresi az embertársaiban – folytatta Daniel, és megborzongott, mintha visszariadna ezektől a tulajdonságoktól, de Trixie renoválási tervével nem foglalkozott.

– Látnom, unalmasnak talál – szakadt ki Trixie-ből, és már bánta, hogy beengedte a hálószobájába a férfit.

– Unalmasnak? – kérdezett vissza Daniel elképedten.

– Javíthatatlan optimistának gondol, pedig én erős, független nő vagyok.

– Igen, persze. – A férfi elvigyorodott. – Találgassak? Nemrégiben súlyos csapás érte. Egy férfi részéről. Most kiábrándult, és a gyerekekről, kertés házról és kutyáról szőtt álmait félretette. De csak átmenetileg.

Trixie döbbsen levegő után kapkodott. Egy szót sem tudott kinyögni. Daniel fején találta a szöveget az álmai leírásával. Gyerekkorában ismerte azt a világot, amelyet sokan unalmasnak találnak. Miles is erre a következtetésre jutott. Volt barátjának évek kellettek ehhez, Danielnek néhány perc is elég volt. Dörzsölt üzletemberként úgy olvas az emberekben, mint egy nyitott könyvben, és éles szemmel, könyörtelenül fel tudja mérni a helyzetet. Majdnem mindenben igaza volt, Trixie-t csak a legfontosabb zavarta. Az álmait nem átmenetileg temette el.

– Engem ez valójában nem érdekel – zárta le a témát a férfi, mielőtt Trixie bármit válaszolhatott volna. – Inkább derítsük ki, hogyan jut el orvoshoz.

Az egyik iker a lekváros kezével kisimított egy hajtincset az arcából, és bánatosan elhúzta a száját.

– Én is be tudok ülni a gyerekekkel a kocsimba, hogy esetleg orvoshoz menjek – mondta Trixie

a függetlenségéhez ragaszkodva.

– Kétlem, hogy tudna most vezetni. – Daniel tűnődve beletúrt a hajába, aztán döntésre jutott, bár láthatóan nehezebbre esett. – Majd én elviszem.

Trixie tiltakozni akart, hogy arra semmi szükség. Véletlenül azonban megmozdította a jobb karját, és a belehasító fájdalomtól elállt a lélegzete.

Daniel bólintott.

– Segítségre szorul, akár tetszik magának, akár nem.

– Nem – dűnnyögte Trixie.

– Gyorsan ingbe bújok, aztán ideállok a kocsimmal a ház elé, és letről felszóllok telefonon.

Trixie ilyen könnyen nem akarta átadni a férfinak a gyeplőt.

– Nem. – Daniel Riverton olyan elképedten nézett rá, mintha még soha senki nem mondott volna ellent neki. Nő legalábbis nem, gondolta Trixie. Elégedettséget érzett, mert éppen neki, egy kiszámítható és unalmas embernek sikerült meglepnie a férfit. Ezt annyira élvezte, hogy nyomatékosan meg is ismételte: – Nem.

Daniel rosszkedvűen méregette Trixie-t. Nem kellett volna elárulnia neki, milyen képet alkotott róla. Most haragszik rá, és bizonyítani akar neki. Rosszabb időpontot nem is választhatott volna ehhez. De nehezebb ellenfelet sem.

– Ne álljak ide a kocsimmal, vagy ne vegyek fel inget?

Ahogy Daniel várta, Trixie elpirult. Kifejezetten vonzó fiatal nő volt a selymes hajával, finom arcvonásaival és csábosan telt ajkával. Danielt arra a kismadárra emlékeztette, amelyet szerencsehozónak tartanak.

Egy kedves lány a szomszédból a szokásos álmokkal, amelyek óvatosságra intenek, gondolta Daniel. És a nő egyáltalán nem az esete, ha abban egyet is ért vele, hogy a kapcsolatokat a végük felől kell nézni. Már attól paprikapiros lett, hogy félmeztelenül látott egy férfit!

Trixie természetes, mesterkéletlen nő, aki happy endben reménykedik. Gyerekeket meg macskákat kényeztet, és valószínűleg jól főz. A nők, akik szerepet játszottak Daniel életében, nem a háziasságukkal tűntek ki, és ez neki tökéletesen megfelelt.

Azt sem hitte el Trixie-nek, hogy át fogja alakítani a hálószobáját. A halvány, világos színek és anyagok tökéletesen illenek hozzá. Ráadásul naiv és hiszékeny is, bedől az ikrek átlátszó hazugságainak. Nem sminkeli magát, és nincs is rá szüksége. Daniel eddigi barátnői csipesszel sem értek volna hozzá egy mackómintás pongyolához, és nem vettek volna a gondjaikba gyerekeket. Pláne két olyan rosszcsontot, akik itt ülnek a kanapén.

– Arra mondtam nemet, hogy kórházba vigyen, nem az ingre. – A férfi mellkasára pillantva Trixie még vörösebb lett. Hogy leplezze a bizonytalanságát, szigorú arcot vágott. – Vezetni valóban nem tudok, ezt jól gondolja, taxit viszont hívhatok.

– Oké. – Daniel karba fonta a kezét, és titokban megkönnyebbült, mert nem kell két lekvártól maszatos gyereket szállítania az új kocsiával, amelynek makulátlan fehér bőrülésére még egy csepp kávé sem fröccsent. – Hívjon taxit! Várom, amíg megjön.

Trixie elgondolkodva összeráncolta a homlokát.

– Van olyan taxi, amelyben vannak gyerekülések? A testvérem kitér a hitéből, ha nem abban ülnek a lányai.

– A testvére szerintem elvesztette a jogát arra, hogy bármit előírjon magának, amikor lepasszolta az ivadékait.

– Mr. Riverton...

– Daniel. Tegeződhetnénk.

Daniel így akarta a nő értésére adni, hogy nem kellene ragaszkodniuk a formáságokhoz.

Trixie habozott kicsit, aztán határozottan a férfi szemébe nézett.

– Jól van, akkor Daniel. Elmehetsz, már boldogulok egyedül.

Furcsa volt, ahogy Trixie kimondta a nevét. Lehet, hogy meg kellett volna maradnia a távolságtartásnál?

Danielnek eszébe jutott, hogy a lány fejét az előbb erős ütés érte. Fájdalmai vannak, kimerült,

és esélye sincs arra, hogy ebben a helyzetben egyedül boldoguljon.

– Elég ebből, Trixie.

– Tessék?

Daniel nem vett tudomást a dacos pillantásról, és azon a hangon szólalt meg, amellyel olyan férfiakat is térdre kényszerített, akik egész üzleti birodalmakat építettek fel.

– Lejárt az alkudozás ideje. Együtt fogjuk ezt végigcsinálni.

Valóban azt mondta volna, hogy *fogjuk*? Ez már majdnem olyan, mint az esküvői fogadalmakban az, hogy jóban-rosszban. Miért jutott most éppen ez az eszébe? Az anyja szokta ezt mondani. A legutóbbi telefonbeszélgetésükkor áradozva kijelentette, hogy Phillel minden más. Júniusban összeházasodnak, mondta, és megkérdezte Danieltől, lenne-e az esküvői tanúja.

Ő erre alámerült, és azóta csak rövid sms-eket ír az anyjának. Még egy második mobiltelefont is vett, és annak a számát egyedül az édesanyjának adta magát. Az ő megszámálhatatlanul sok sms-e között így nem veszhetnek el a fontos üzleti üzenetei.

– Elmondom, hogyan csináljuk. Ideadod a kocsikulcsodat, mert a te autódban biztosan vannak alkalmas ülések a két ördögfióka számára. Magukkal visszük őket a baleseti ambulanciára.

Trixie sápadt volt a fájdalomtól, és holtfáradtnak tűnt. Daniel a gyerekekhez fordult:

– Ti ketten...

– Molly és Pauline a nevünk.

– Helló, Molly és Pauline...

– A mamájuk ezt nem szívesen hallaná!

A pillantással, amelyet Daniel most Trixie-re vetett, azt akarta az értésére adni, hogy nem érdekli az ikrek anyjának véleménye. Aztán megint a gyerekekre nézett:

– Menjetek, mossátok le magatokról a lekvárt! – mondta.

Az ikrek durcásan néztek rá.

– Most! – parancsolt rájuk Daniel szigorúan, hogy megértsék, vele nem lehet tréfálni.

Nagy megkönnyebbülésére a lányok engedelmeskedtek, és eltűntek a fürdőszobában, ahonnan aztán vízcsobogás hallatszott.

Trixie eltátotta a száját.

– A kezdők szerencséje – jegyezte meg. – Általában nem fogadnak szót.

– Én viszont el szoktam érni, hogy hallgassanak rám. Add ide a kulcsot! Hol áll a kocsid?

Trixie vívódott. Bizonyítani szeretne volna a férfinak, hogy nem mindenki hallgat rá, de nem maradt más lehetősége. Felállt, és lerázta magáról Daniel kezét, amikor az segíteni akart neki. Fáradtan kivonszolta magát a konyhába, és levette a kocsikulcsot az akasztóról.

– Kis méretű piros autó.

Daniel valahogy sejtette, hogy a kocsi kicsi és piros lehet. Az illik Trixie mackómintás köntöséhez, a rózsaszínűre lakkozott lábkörmeihez és a kimondottan nőies hálószobájához.

Az ő barátnői gondosan karbantartott, drága sportkocsikkal jártak. Akkor viszont semmit sem érzett, amikor ők mondták ki a nevét...

– Felveszek egy inget, és a ház elé állok a kocsiddal. Boldogulsz az ikrekkel?

– Igen, persze.

Ez kissé sértetten hangzott.

– Eddig nem úgy tűnt.

Daniel élvezte, hogy bosszanthatja Trixie-t. Mielőtt azonban a lány az egészséges karjával hozzávághatott volna valamit, a biztonság kedvéért az ajtóhoz sietett.

Trixie a férfi után nézett. A szíve hevesen vert, és azon kapta magát, hogy élvezettel beszívja Daniel illatát, amely még ott volt a levegőn. Mi ütött belé? Daniel Riverton beképzelt, parancsolgató, túlságosan is magabiztos. De a nők álma, tiltakozott egy belső hang, Trixie azonban nem vett tudomást róla.

Daniel kimentette őt egy vészhelyzetből. Nem csoda, hogy heves érzéseket vált ki belőle.

Trixie határozottan megrázta a fejét, és kiment a fürdőszobába. Az unokahúgai vizet engedtek a mosdókagylóba, és egy széken állva próbáltak megmosakodni. Mindent összefröcsköltek, a padlót,

a tükröt, a szekrényeket. A kezüket azért legalább úgy-ahogy sikerült megtisztítaniuk.

– Az arcotokat is mossátok meg! – utasította őket Trixie, mielőtt a tükörbe mert nézni.

Roszbabul festett, mint várta. A haja kócosan meredezett a fején, tele volt a vécépapír és a töltővatta maradványaival, a mackós pongyolájában ráadásul idétlenül is festett.

– Készen vagyunk. – Molly ellenőrzésre nyújtotta a tiszta kezét.

– Ügyesek voltatok. Akkor most keressek ruhát magatoknak, és vegyétek fel!

– Éjszaka rajtam mindig pizsama van – lázadozott Molly.

Calgaryban még a nyáréjszakák is hűvösek. Trixie nem akarta, hogy az unokahúgai megfázzanak.

– Az nyer, aki először felöltözik – mondta.

A gyerekek villámgyorsan eltűntek, Trixie pedig megint a tükörbe nézett. A sérült karjával nem is gondolhatott arra, hogy kifesse magát, és felvegye a sárga vászonnadrágját, amely a legjobban állt neki. Már akkor éles fájdalom hasított belé, amikor megpróbált kibújni a pongyolájából. Magán hagyta, és azon gondolkodott, hogyan javíthatna a megjelenésén.

Nagy nehezen kiszedte a hajából a szöszöket, a vízcsap alatt megnedvesített egy kezét, és addig húzogatta a haján, amíg le nem lapult. Éppen megtalálta a biztosítási kártyáját, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Daniel elmenthette a számát, valószínűleg már korábban, és azért, hogy újra felhívhassa, ha a gyerekek megint túl nagy zajt csapnának.

– A hintó előállt, hercegnő. Felmegyek, és segítek neked.

– Köszönöm, de egyedül is le tudok menni. Kint találkozunk.

Trixie pongyolában, lábán papuccsal kihessegette az unokahúgait a lakásból. A szomszédok érdekében, akik már nyilván alszanak, csendre intette őket, miközben a liftre vártak.

– Mit kapok? Én öltöztem fel hamarabb – mondta Molly.

Ebben a pillanatban kinyílt a lift ajtaja. A fürkében Daniel állt. Percek alatt más emberré változott. Élére vasalt nadrágot és fehér selyeminget viselt. Az elegáns férfi mellett Trixie még ápolatlanabbnak érezte magát. Daniel azonban nem nézett rá, hanem elkerekedett szemmel az ikrekre meredt. Trixie-t egészen lefoglalták a saját gondjai, és nem figyelt arra, hogy mit vesznek fel a lányok. Már annak is örült, hogy egyáltalán hajlandók felöltözni.

Mollyn rózsaszín tüllszoknya volt, alatta pedig ocelotmintás biciklisnadrág. Pauline fordítva vett fel egy ruhát, amelyhez színes gumicsizmát választott. Daniel éppen kilépett a liftből, amikor Molly hisztizve a földhöz vágta magát.

– Díjat akarok kapni!

Daniel sokatmondó pillantást vetett Trixie-re, és letérdelt a visongó kislány mellé, ahelyett hogy az egyedüli értelmes megoldást választotta volna. Azt, hogy visszaugorjon a liftbe, és örökre maga mögött hagyja ezt a káoszt.

– Mit szólnál, ha egy fagy lenne a díj?

3. FEJEZET

Molly egyszeriben elnémult, és kételkedve nézett Danielre.

- Komolyan?
- Persze.

Daniel felegyenesedett, és Trixie-re kacsintott. Nyilván azt akarta az értésére adni, hogy tőle megtanulhatja, hogyan kell bánni a neveletlen gyerekekkel.

- Megvesztegetés nélkül is boldogulok – jelentette ki Trixie büszkén, de ő maga sem hitte.
- Szerintem azt kell tenni, ami beválik.

És ez történt. Molly felugrott, ellenkezés nélkül belépett a liftbe, miközben Pauline csodálón nézett Danielre.

- Én is kapok fagyit? – kérdezte csendesen.

– Te nem nyertél, kisbaba! – hallatszott ki a liftből a testvére hangja. – Még a ruhádat is fordítva vetted fel.

- Te is kapsz fagyit. Mert jobban viselkedsz, mint a testvéred.

Pauline sugárzó mosollyal ajándékozta meg Danielt. A liftben aztán még át is ölelte a lábát. A férfi zavarodottan nézett le rá.

- Te meg mit csinálsz? – kérdezte.
- Megölellek.

- Ne csináld ezt! – Daniel megrázta a lábát, de a kicsi erre még szorosabban belekapaszkodott.

- Miért ne?

- Mert nem akarom, hogy megöleljenek.

Trixie elkapta a férfi rémült pillantását. Élvezettel látta, hogy most először elveszítette a nyugalmát. Nem sietett a segítségére, mert jól szórakozott a feszengésén.

– Ígérj neki még egy fagyilaltot! – javasolta mézesmázosan. – Akkor majd Molly is a lábadra csimpaszkodik. Ha tárgyalni kezdesz velük, a világ összes fagyilaltja sem lesz elég nekik.

Daniel összeráncolta a homlokát, és Trixie szavain gondolkodott. Közben úgy festett, mint egy vad, sarokba szorított harcos, aki a menekülés esélyeit mérlegeli. Az a harcos, aki olyasmivel szembesült, amivel nem boldogul: gyengédséggel, sebezhetőséggel, ártatlansággal.

– Kérlek, engedj el! – mondta Daniel újra Pauline-nak. – Tudod, én nem vagyok kedves fickó, akit ölelgetni kell.

Nem, nem vagy az, gondolta Trixie. Ő határozottnak, erősnek, karizmatikusnak tartotta Danielt. Lehet, hogy gyengéd oldala is van? És ő miért törí ezen olyan eltökélten a fejét, mintha ez lenne a világ utolsó megoldatlan rejtélye?

Pauline nem tett eleget a férfi felszólításának, Trixie pedig szabad folyást engedett a kárörömének:

- Nem azt mondtad, hogy értesz a kisgyerekekhez? – kérdezte.

- Nem állítottam ilyesmit.

– Azt hiszed, tudod, mikor hazudnak. Elejét vetted egy dührohamnak. Alighanem még azt is képzeled, hogy meg tudnád fésülni a lányokat.

- Soha nem keverném magam olyan helyzetbe, hogy kisgyerekekkel kelljen bajlódnom.

- Nem akarsz valamikor családot?

Trixie tudta, hogy ez valójában túl személyes kérdés. Daniel lekicsinylő horkantása elég volt válasznak. Trixie figyelmét azonban az sem kerülte el, hogy a férfi közben alig észrevehetően össze is rezzent.

– Érdekelne, miért gondolkodsz cinikusan olyan dolgokról, amelyek másoknak kedvesek és értékesek.

– Ha én azt tudnám! – felelte Daniel. – Te ugyan az ellenkezőjét állítod, de titokban valójában házikóra, babára és kutyára vágysz.

A férfi csak el akarja terelni magáról a szót. Önvédelemből, gondolta Trixie.

– Régen ideális világról álmodtam.

– Na ugye!

– A gyerekkoromból ismertem azt a világot, és vissza akartam kapni. Igen, jól gondoltad: egy férfi megsebzett. Azt is tudom azonban, hogy miért találtad ki.

Daniel nem szólalt meg.

– Biztos vagyok benne, hogy a te álmaidat is összetörték – tette hozzá Trixie.

Valójában nem akart ennyi mindent elárulni magáról, de a lényegét a férfi már amúgy is kitalálta. Daniel múltjához pedig semmi köze. Az útjaik csak véletlenül keresztezték egymást.

Nagyon fárasztó hete volt a gyerekekkel, és ezt még a múlt éjszaka izgalmai is súlyosbították. Oldódtak a gátlásai, és többet mondott, mint ami udvarias lett volna. Valójában elnézést kellene kérnie. Mégis hallgatott, és a férfi válaszát várta.

Daniel komoran méregette Trixie-t, egy ideig fogva tartotta a pillantását, aztán ő fordult el először.

– Két gombóc fagyit kapsz, ha elengedsz – ajánlotta fel Pauline-nak.

A kislány azonnal lazított a szorításán, de Daniel megkönnyebbülése nem tartott sokáig. Ahogy Trixie megjósolta, most Molly csimpaszkodott a másik lábába.

– Én is két gombócot akarok! – követelte.

– Jóságos ég, ezek terroristák!

Trixie nem bírta tovább magával, és nevetésben tört ki.

– Jól van, két gombóc, ha most azonnal elengedsz.

Molly késlekedés nélkül engedelmeskedett, Daniel pedig megkönnyebbülten fellélegzett.

– Látom, allergiás vagy a szeretetre – állapította meg Trixie, és láthatóan pompásan szórakozott.

– Még nem ismerjük egymást elég régen a pszichoanalízishez. Egy valamiben mindenesetre igazad van. Nekem nem volt olyan boldog a gyerekkorom, hogy visszakívánám.

Daniel kínosan érezte magát a kijelentése után. Mérgesen felhorkant, amikor Molly az összes hívógombot megnyomta, és a lift minden emeleten megállt. A kis szörnyetegnek köszönhetően kész örökkévalóságig tartott az út a földszintig. Daniel közben elszántan megpróbálta nem bámulni Trixie-t. Gyönyörű volt, egész idő alatt mosolygott, és hangosan felnevetett, amikor Molly viselkedése miatt neki ráncba szaladt a homloka. Az ő rovására szórakozott!

Óvakodj tőle! – futott át Daniel fején a gondolat. Trixie olyan dolgokra is felfigyel, amelyeket mások nem vesznek észre. Ő általában csak annyit mutat meg magából, amennyit akar: társasági viselkedést, sikert, hatalmat. Trixie azonban rátapintott egy gyenge pontjára, amelynek ő eddig a létezéséről sem tudott: egy helyre a szívében, amely még képes érezni.

Daniel egy pillanatig átadta magát a reménynek, hogy Trixie Marsh meg tudja menteni, ahogyan ő is megmentette nemrég.

Mitől kellene engem megmenteni? – kérdezte szinte azonnal magától, mert meglepte, hogy ilyen irányt vettek a gondolatai. Az élete tökéletes. Sikeres, és több pénze van, mint amire valaha is vágyott. A nők körülöngyják, elegánsabb és okosabb nők, mint Trixie. Egy virágzó cég és egy klassz, nyugodt loftlakás tulajdonosa. Abban a pillanatban, amelyben Trixie nevetése betöltötte a liftet, az életét mégis ugyanolyan üresnek érezte, mint a lakását. Mintha valami mégis hiányozna az életéből.

Amint aztán kinyílt a lift ajtaja, Daniel úgy ugrott ki a fülkéből, mintha egy farkas lenne a sarkában. Az út szélén leállított kocsihoz sietett, és körbenézett. Csak most vette észre, hogy Trixie az autóhoz próbálja terelni az ikreket, akik két irányba kezdtek futni, miután kiviharzottak a liftből.

Daniel mélyeket lélegezve sarkon fordult, elkapta az egyik kis szörnyeteget, és a hóna alá szorította. A másiknak a kezét ragadta meg. Trixie-nek mintha megint nevetés bujkált volna a szemében.

Danielnek a gyerekekkel együtt is sikerült valahogy kinyitnia a kocsit utasajtaját. Beültette az ikreket a hátsó ülésre, és becsatolta őket, bár ez hihetetlenül nehéz feladatnak bizonyult.

A kórház sürgősségi osztálya a korai óra ellenére is tele volt emberekkel. Daniel az egyik kislánnyal a hóna alatt, a másikat a kezénél fogva a kevés szabad szék egyikéhez kísérte Trixie-t. Ő maga a betegfelvételhez ment, de szinte azonnal vissza is jött.

– Az a nővér ott felveszi az adataidat, aztán majd valaki a gondjaiba vesz.

Trixie elképedten meredt Danielre.

– Ezt hogy csináltad? Én jöttem utoljára.

– Azzal fenyegetőztem, hogy a gyerekek különben felügyelet nélkül fognak tombolni a váróban.

Daniel egyik erőssége valóban az volt, hogy megoldást találjon ott, ahol mások csak akadályokat látnak. Nem riadt vissza attól, hogy a céljai érdekében bevesse a képességeit és a megnyerő modorát. A szerencsétlenkedése az ikrekkel csodát tett a zaklatott nővérnél, és ő ezt szemérmetlenül kihasználta.

– Nézd meg, vannak-e gyerekkönyvek! – szólt vissza neki Trixie. – A lányok szeretik, ha felolvasnak nekik.

Daniel az újságok asztalához ment a gyerekekkel, amelyen könyvek is heverték. Kicsivel később a két testvér kezében több könyv is volt, Daniel pedig talált egymás mellett három üres helyet. Leült középre, a lányok azonban nem a székekre másztak fel, hanem az ölébe telepedtek.

– Üljetek át ide! – ütögette meg maga mellett a két széket, de a kicsik maradtak, ahol voltak, és még oda is bújtak hozzá.

– Ezt olvasd először!

– Nem! Ezt!

Az egyes számú kis szörnyeteg meglökte a testvérét. Daniel golyóstollat vett elő az inge zsebéből, és a bajkeverő Mollynak a jobb megkülönböztethetőség érdekében pöttyöt rajzolt az orrára.

Amikor meglátta, hogy Trixie nyugtalan pillantást vet rájuk a betegfelvételi ablaktól, Daniel a mutatóujját feltartva jelezte neki, uralja a helyzetet. Trixie rábízta a testvére gyerekeit, bár alig ismeri őt. Aggódásra azonban valójában nincs ok. Épeszű ember nem rabolná el ezeket a kis csínytevőket, sőt ajándékba sem fogadná el őket! Daniel egy pillanatig élvezettel elképzelte, hogy egy táblát tart a magasba azzal a felirattal: *Ikreket ajándékba!*

A kislányok közben bizalommal odasimultak hozzá, ő pedig nagy sóhajjal kinyitotta az egyik könyvet. Valószínűleg tele van bacilusokkal, elvégre egy kórházban vannak. Lehet érintés útján fertőző betegséget kapni?

– Valamikor réges-régen – kezdett olvasni a viszolygását leküzdve – élt egy Jasper nevű nyúl.

Az ikrek elégedetten mosolyogtak, és szorosabban hozzábújtak. Így élhetnél, futott át Daniel fején a gondolat. Eszébe jutott Trixie megjegyzése, hogy neki is összetört egy álma. Először akkor történt meg, amikor annyi idős volt, mint ez a két gyerek.

– Danny, ő itt James – mondta neki az édesanyja sugárzóan mosolyogva. – Ő lesz az új papád.

Daniel boldog volt, hogy végre neki is lesz apukája, mint a többi gyereknek, akivel horgászhat, aki elviszi őt hokiedzésre, aki becsatolja a görkorcsolyáját. Valaki, aki nem csak otthagyja valahol, és jó szórakozást kíván neki a levegőbe adott puszival, hogy ne menjen tönkre a sminkje.

Daniel határozottan elhessegette a szomorú emlékeket. Már évek óta nem vesztegetett rájuk egyetlen gondolatot sem, csak az anyja legújabb házassági terve hozta elő újra őket.

A kicsik közelebb furakodtak hozzá az ölében ülve.

– Valami baj van?

Daniel arcát egy kis kéz érintette meg. A kicsi, akinek nem volt pötty az orrán, figyelmesen méregette. Mivel éppen váltak a szülei, különösen érzékeny lett a felnőttek hangulatváltozásaira. Ez Danielnél is mindig így volt.

– Nincs, Pauline. Minden oké.

A kislány láthatóan örömmel fogadta, hogy Daniel az egyformaságuk ellenére is felismerte, neki pedig átmelegedett a szíve, bár a bizalomra, amellyel az ikrek megajándékozták, nem szolgált rá. Megköszörülte a torkát, és folytatta a felolvasást.

Tucatnyi mesével később gratulált magának ahhoz, hogy ügyesen bánt a gyerekekkel, akik kifejezetten példásan viselkedtek. De Daniel szerencsés szériája nem tartott sokáig.

– Pisilni kell!

Daniel rosszkedvű pillantást vetett a pöttyös orra. Hát persze, már megint az egyes számú kis szörnyeteg az!

– Nem várhatnál vele?

– Mire?

– A nagynénédre.

– Nem, te tökfej!

Daniel elképedten nézett a kislányra. Egy négyéves tökfejnek nevezte?

– Nekem is kell – csicseregte a kettes számú kis szörnyeteg, és fészkelődni kezdett Daniel ölében.

Ő rémulten letette a gyerekeket a földre. Ő, aki már több ejtőernyős ugrást is végrehajtott és vakmerő vadvízi túrákon vett részt! A cége gondjait könnyűszerrel megoldja, és milliós üzleteket bonyolít. Miért esne pánikba azért, mert két kisgyereknek végére kell mennie?

Mélyeket lélegezve azon gondolkodott, hogyan kezelje ezt az új kihívást. Az egyes számú iker kihasználta a visszanyert szabadságát, és futásnak eredt. Danielnek még éppen idejében sikerült elkapnia.

Vajon van itt családi mosdó, mint egyes éttermekben, vagy vigye a lányokat a férfivécébe? Ha bemegy a női mosdóba, azért akár börtönbe is kerülhet. Elég lenne, ha az ajtó előtt várna a lányokra? És ha segítségre szorulnak, vagy nem tudnak kijönni? A váróban kevéssé bizalomgerjesztő alakok is vannak. Az a férfi, aki a tenyerébe támasztja az állát, akár kést is rejtegethet a zsebében, lesben állhat a mosdó előtt, és...

Daniel homlokát kiverte az izzadság.

– Nem tudok várni! – mondta az egyes számú szörnyeteg.

Daniel balesettől tartva a másik nemnél keresett segítséget. Egy apácát választott, elvárásolta a bájával, és elérte nála, hogy bekísérje a lányokat a női mosdóba. Miután visszajöttek, az egyes számú szörnyecske kijelentette, hogy nem akarnak több mesét hallgatni. Daniel torka teljesen kiszáradt, sürgősen inni akart valamit. Mivel erősebbhez itt nem juthatott hozzá, ásványvizet engedett magának a folyosón álló italautomatából. A kislányok is választhattak maguknak innivalót. Danielnek fel kellett emelnie őket, hogy ők maguk dobhassanak be pénzt és nyomhassák meg a megfelelő gombot. Az ikreknek láthatóan tetszett a dolog.

Ezért döntenek úgy egyesek, hogy gyereket akarnak? – találgatta Daniel. Mert így más szemmel látják a világot? Az új perspektíva feletti öröm többet nyom a latban, mint a pisilés gondja, a fésüléssel szembeni ellenállás vagy ártatlan áldozatok végéppapírba tekerése?

A kislányok a váróban felfedeztek egy játékokkal teli dobozt. A pöttyös orrú Molly felszólította Danielt, hogy játsszon velük, ő pedig sejtette, hogy ha nemet mondana, az újabb dührohamhoz vezetne, ezért leült a lányokhoz a padlóra. A székén, távol a játszósaroktól amúgy sem lett volna nyugta. A furcsa alak, akinek kés is lehet a zsebében, ott túl közel volt az ikrekhez. Daniel fenyegető pillantást vetett rá, és a higiéniával kapcsolatos minden aggályát sutba dobva segített a lányoknak kastélyt építeni az építőkockákból.

A tarkóján egyszer csak felállt a szőr. Megfordult, és látta, hogy az a férfi, akinél kés lehet, az ajtóra mered. Trixie állt ott, kissé imbolyogva. A köntöse szétnyílt, és a válláról lecsúszott a sérült karjára. Azt időközben felkötötték a póló felett, amelynek színe Danielt a barackfák virágaira emlékeztette. Trixie formás lába végtelenül hosszúnak tűnt. Danielnek önkéntelenül nyelnie kellett, és a szája még jobban kiszáradt, mint a felolvasástól.

A váróban az összes férfi kéjsóvár pillantásokat vetett Trixie-re, leginkább a késes alak. Daniel szinte leküzdhetetlen késztetést érzett arra, hogy megvédje a lányt. Még egyszer fenyegető pillantást vetett a bizonyára kést rejtegető férfira, aztán Trixie-re nézett. Ő ábrándosan mosolygott, mint az a házasulandó korban lévő nő, aki azon kap egy férfit, hogy gyerekekkel játszik, és ebből következtetéseket vont el. Képzeletben alighanem előre helyezte őt a gyermekei apjaként szóba jöhető férfiak listáján.

Azt már nem! – gondolta Daniel rémulten. Trixie remélhetőleg nem fogja félreérteni a tettét. Odalépett a lányhoz, a testével eltakarta a többi férfi pillantása elől, és óvatosan a köntöse üres